

MIKLYA ZSOLT

Félni való

„Persze, hiszen neked fontosabb félnivalód van...”
(Patrick Ness – Siobhan Dowd)

*Szerettem félni, mondaná, szobasarokban vártalak,
sötét sarokban, álmos délután után.
Futottam volna én veled, indultam volna, mondaná,
de nem szól, nem beszél, mióta, nem tudom.
Futottam boldogan, anyától el, sötét szobába és
a fal mellett, szekrény mögé rejtőztem el,
ölbéli kisgyerek. Nem ringatott anyám, nem énekelte,
vasalt, élire hajtott kendőt és ruhát,
érezem az illatot, a forró cérnaszag mindent betölt,
fullasztó, álmos este nő, indul felém,
ölelne át, de én futok, a kissozóba, boldogan,
öleljen inkább félelem, sarok, sötét.
De rejtőzködni nem lehet sokáig, így hát boldogan
futok csak vissza, hátha már üres kosár
s anya ölelő karja vár, de nem, még nem lehet, mondá
a kar, még más ölel, a munka hív, a feladat,
nézd, sorban áll a sok füzet, sorok közül is kibeszél,
sorokban rejtőzik a jel, kereshetem,
éjfélig eltart, kisfiam, utána sem pihenhetek,
mert jó az álom és riaszt, sziréna szól.
Indulj, szaladj hát, tőlem el, mondá a kar, így jelbeszél,
szeretnék félni én veled, de nem tudok.
Futottam boldogan tovább, sarokba vitt az indulat,
a fal mellett, szekrény mögött árnyéka várt,
mondják, árnyékszemélyiség, pedig csak ő, a másik én,
neve is volt, már nem tudom, mi, nem beszél.
Csak arcot ölt, csak kart cserél, élire hajt, aztán javít,
átrettegi az éjszakát, hajnalban ír.
S míg függök rajta, kisgyerek, futok és írok boldogan,
és dúdolok, hangom fanyar, szeretni fél.*

Álom a korrupcióról

*Bejött a főszerkesztő és a Kossuth-díjas költő a szobámba,
melegen gratulált a megjelenéshez, és a nyomtatott példány
mellett egy borítékhoz hasonlító összehajtott papírost nyomott*

a kezembe. Őszintén sajnálkoztak, hogy csak ilyen körülmények között adhatják át, de ezt most őszinte barátilag fogadjam el. Távozásuk után jutott eszembe – mint általában –, mit kellett volna mondanom, vagy legalább kérdezniem. Miért nem szerződéssel? Miért nem lehet tiszta és egyértelmű megállapodást kötni arról, hogy valamit publikál egy ilyen rangos folyóirat? Miért csak a hálósobámban érvényes a dicséret és a „barátom” kifejezés?

A kérdéssel ébredtem. Dermedten feküdtem még az ágyban, hajnali frissülésem a kérdések átgondolásával indult, szerencsére nem néztem bele a borítékhoz hasonló, tiszteletdíjnak nehezen nevezhető papírcsomóba, így nem tudtam meg, mennyit kóstál az álomapparátus, az éberség órállapotba rántott, nyújtóztam egy nagyot, mint a cicánk, és indultam ellenőrizni, vagyok-e még, leszek-e ezen a héten. Tűnés van, fogadott egy e-mail, tüntesd el, majd felrémlt zánkai táborozásom a hetvenes évek elején, ahol egy pályázatra a legjobban sikerült – és ibletett – altáborcímert készítettem, de ezt a táborvezető-zsűri csak csukott ajtók mögött, baráti beszélgetés formájában volt kedves elismerni, és egy tábla csokit nyújtott át fájdalomdíjként, amit azután szétosztottam. Későn ugrott be ott is a magyarázat: a pajzs nem reakcióelem, hanem címerbe való, népköztársaságunk címerében is ott van, de akkor már késő volt, zajlott a tábor, ment minden tovább a maga kerékvágásában, haladt a rendszer a végzete felé.

Azóta sem tudom, mit kezdjek pajzsra emelt fogalmaink új meg új jelentéseivel, „barátaim” szájról szájra adott válaszaival, mikor csak szívtől szívig szerettem volna valamit megmutatni, igaz, magam is papirosba csomagolva. Talán erre akar figyelmeztetni az álom: Ne tedd! A papír maradjon papír, előbb-utóbb úgyis kukába kerül. Te meg ébredj, és oszd szét, ami magadból maradt.

CSEHY ZOLTÁN

Színek könyve

POSZTHUMÁN JARMANIÁDA

15.

Hogy mi az idő, azt abból látod, ahogy beáll a fotón a pillanat, aztán a fotó is kezd tönkremenni, besárgul, gyűrődik, hajlik, reped és mállik, a kép még ott van, az elképesztően szép arc, a nagy görög szemek, az orr és a száj harmóniája közti repedések, recék még őrzik a lényegét,